

Huzurun Adı Sensin

– ferda'ca · 09 Ağustos 2015

Kimsesiz mücevherdi gözlerim gün giyinmeden önce sana.

Tam da fay hattı geçiyordu ki yüreğimden;
yaralı kalmışken daha dün göçebe bir korkudan
Akıttım içimdeki hüznü ilk kez dışarıya
Yıkadım güzelliğini gözlerimin aynasında
görüntünü doldurdum içime doyasıya...
Zindanıma kanat sesleri oldu ağustos sıcağı
sularının dibinden gördüm yıldızlı gökyüzünü...
Bitişik dillendi yüreğim sevgin ile...
Virgül koydu hayatıma su taşıyan sesin
kırlara bıraktığın bahçende yeşerdi nefesim...

Dudaklarının aralığından içtim karanlığı
düet dokunarak sana...
Verdin cennetini al bir selamıma
İncir ağacının gölgesinden geldi sesin
anladım ki;
İssiz yerlerimde duran yelkovan sendin.
Kelimelerin kadar sıçradım gök yüzüne.
Dağların güneşi ekildi geleceğime
umudun akıntısında çiçeklendi hayatım.
Yolcusu oldum uğurlu yolunun
ayak seslerinden tanıdım sevgiyi
huzurum, ömrüm dedikçe dolan kucağımdan bir de...

Çığırtnan bir nehir çağladı içimde
okşadı saçlarımı düş köprüsünde billur yankın
Yapıştırıp kırılan kanatlarımı seninle
uçtum aşkının minderine dervişin adımları ile
Secdeye durdum
güvercin gülüşüyle kaderimin kıblesine ...

Bilirim yetmez tutkunun hücresi özlemlere
ısırırım üst dudağımı telaşlı bir aşk şiirinde.
uçsuzluk dolaşırken sevgimin kabzasında...

Unuttuđum tek yađmur damlası su serper yüreeđime
Boram boram toprakça kokar adın
Toplarım gönül çiçeklerini kucak kucak
harmanlarım saadeti sevda tepesinde
Bir erkeğin son duruşunu takarım yakama gururla...
tenha bir terzinin kalabalık aynasında...

Kendi rüzgarını bulan ateşim şimdi ben
Asaletin yeri olmasa da kainatta
bir Tanrının iç çekişinde uzanır içime asil gölgen
Terleyen avuçlarından öğrenirim ısınmayı
kendine çırak yapar beni ateşin...
Sevincin mürekkebine banar kalemim
sustukça ben kelimeler başlar çođalmaya
Bir aşk,bir şiir,bin karnı burnunda umutla
bir dünya dođar ellerime
Dört mevsimde endamı bahar olan.
Savunmasız bir sessizliğe boyun büker bebek yanım
eksikken bir birimize...
senin dudaklarınla öperim seni her gün.

Budarım yağmurları bulut denizinden...
Hadi çek gök yüzünü üzerimizden
kendi yıldızınla gel bana yaya da olsa...
Gülüşlerimi kondurayım dudaklarına
büyülenmiş bir ceylan gibi
dalların arasından bakmadan zaman...
Kapat gözlerini gülüm
yumuşacık ellerine eşlik ediyorken saçlarım...

Ferda Özsoy